

**BU ÇALIŞMA;
İSTANBUL MÜFTÜLÜĞÜ ÂYET-HADİS-İLMİHAL
KARTELASI HAZIRLAMA KOMİSYONUNCA
HAZIRLANMIŞTIR.**

KOMİSYON:

Veysel İŞILDAR (İstanbul Müftü Yardımcısı)

İrfan ÜSTÜNDAĞ (Büyükçekmece Müftüsü)

Dr. Mehmet MÜFTÜOĞLU (Esenyurt Müftüsü)

İlyas YILMAZTÜRK (Ümraniye Müftüsü)

Ömer CİHANGİR (Atik İbrahim Paşa Camii Başımam-Hatibi)

Mesut ÇAKIR (Vakırfhan İş Merkezi Mescidi İmam-Hatibi)

ÖNERİLER İÇİN: www.istanbul.diyamet.gov.tr

**T.C.
İSTANBUL
MÜFTÜLÜĞÜ**

ARALIK 2017

**CAMİLERDE
NAMAZLARDAN
SONRA OKUNACAK
ÂYET-İ KERİME,
HADİS-İ ŞERİF
VE
İLMİHAL BİLGİLERİ**

AYET-İ KERİME VE MEALİ

وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمُ عَنْهُ فَانْتَهُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ

“Allah’ın Rasûlü size ne verdiyse onu alın, neyi de size yasak ettiyse ondan vazgeçin. Allah’a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz, Allah’ın azabı çetindir.”

Haşr 59/7.

HADİS-İ ŞERİF VE MEALİ

كُلُّ أُمَّتِي يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ أَبِي ، قَالُوا : يَا رَسُولَ اللَّهِ ، وَمَنْ
يَأْبَى ؟ قَالَ : مَنْ أَطَاعَنِي دَخَلَ الْجَنَّةَ وَمَنْ عَصَانِي فَقَدْ أَبَى

Reddedenler dışında ümmetimin tamamı cennete girecektir. Dediler ki: “Ey Allah’ın Rasûlü! Cenneti kim reddeder ki? Buyurdu ki: Bana itaat edenler cennete girer. Bana karşı gelenler, cenneti istemiyor demektir.

(Buhârî, İtisam 2.)

Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.v)’i diğer peygamberlerden üstün ve eşsiz kılan özellikleri nelerdir?

1. Hz. Peygamber yaratılmışların en üstünü ve en hayırlısı, Allah’ın en sevgili kuludur.
2. Onun peygamberliği bütün insanlığı kapsamına alır. Halbuki öteki peygamberler belli topluluklar için gönderilmişlerdir.
3. Önceki peygamberlerin peygamberliği belli bir zaman dilimini içine alırken, onun peygamberliği kıyamete kadar sürecektir. O, son peygamberdir; ondan başka peygamber gelmeyecektir.
4. O son peygamber olunca, onun getirdiği dinin de en son ve en mükemmel din olması tabiidir. İslâmiyet önceki dinlerin hükümlerini kaldırmıştır. Kıyamete kadar en son ve en mükemmel din olarak devam edecektir.

AYET-İ KERÎME VE MEALİ

فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا
فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

“Hayır! Rabbine andolsun ki onlar, aralarında çıkan çekişmeli işlerde seni hakem yapıp, sonra da verdiği hükme içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın, tam bir teslimiyetle boyun eğmedikçe iman etmiş olmazlar.”

Nisa 4/65.

HADÎS-İ ŞERÎF VE MEALİ

مَنْ أَطَاعَنِي فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ عَصَانِي فَقَدْ عَصَى اللَّهَ

“Bana itaat eden Allah’a itaat etmiş olur.

Bana karşı gelen Allah’a karşı gelmiş olur.”

(Buhârî, Cihâd 109, Ahkâm 1; Müslim, İmâre 32, 33.)

Peygamberimiz (s.a.v)’in Yumuşak Huyu, Bağışlaması ve Kereminden bahseder misiniz?

Peygamber Efendimiz son derece yumuşak huylu, bağışlayıcı ve mükrim idi. Öfkelenecek yerlerde sükûnetini korur, mübarek hayatına kastedenleri bile bağışlardı. Uhud savaşında mübarek bir dişi şehit edilmiş, lâtif çehresi kanlar içinde kalmış olduğu halde, yine düşmanlarına bedduada bulunmamış:

“Ya Rabbi! Kavmime hidayet et; çünkü onlar bilmiyorlar,” diye yalvarmıştı.

Niçin bunların aleyhine dua etmiyorsun? diyenlere de:

“Ben lânetleyici olarak gönderilmedim; insanları hak yoluna ve Allah’ın rahmetine çağırmaq için gönderildim,” diye cevap vermişti.

Mekke-i Mükerrerme’yi fethettikleri gün, Kureyş hakkında uygulanan lütuf ve ikram, Peygamberimizin ne derece büyük bir ihsan sahibi olduğuna şahittir.

AYET-İ KERİME VE MEALİ

إِنَّمَا كَانَ قَوْلَ الْمُؤْمِنِينَ إِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ أَنْ
يَقُولُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

“Aralarında hüküm vermek için Allah’a (Kur’an’a) ve Resülüne davet edildiklerinde, müminlerin söyleyeceği söz ancak, “işittik ve iman ettik” demeleridir.

İşte onlar kurtuluşa erenlerin ta kendileridir.”

Nur 24/51.

HADİS-İ ŞERİF VE MEALİ

تَرَكْتُ فِيكُمْ أَمْرَيْنِ لَنْ تَضِلُّوا مَا تَمَسَّكْتُم بِهِمَا : كِتَابَ اللَّهِ وَسُنَّةَ نَبِيِّهِ

“Size iki şey bıraktım ki bunlara sımsıkı sarıldığınız müddetçe asla sapıklığa düşmezsiniz. Bunlar: Allah kitabı ve peygamberinin sünnetidir.”

(Malik, Kader 3.)

Hz. Peygamber (s.a.v) Efendimizin Yüksek Hayasından bahseder misiniz?

Peygamber Efendimiz (s.a.v), gerek yaratılış ve gerek dinî haya bakımından da bütün insanların üstünde idi. Kendisinde bulunan hayanın kemalinden dolayı hiç kimsenin sözünü kesmez, yüzüne uzun boylu bakmazdı. Utanılacak veya çirkin görülecek şeyleri açıkça söylemeyip kapalı bir şekilde anlatırdı. Hoşuna gitmeyen bir sözün bir kimseden çıktığını işitince: “Falan kimse, neden böyle yaptı?” demezdi; “Bazı kimseler neden böyle yapıyormuş?” demekle yetinirdi.

Ashabdan biri, pek ziyade utangaç olduğundan bazı arkadaşları ayıplamak istemişlerdi. Hazret-i Peygamber bunu duyunca: “Onu kendi haline bırakın; çünkü haya (utanma) imandandır,” buyurmuş. Diğer bir hadis-i şerifte de: “Haya (utanma) insan için bir süstür” buyurulmuştur.

AYET-İ KERİME VE MEALİ

لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ بَعْضِكُمْ بَعْضًا قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الَّذِينَ يَتَسَلَّلُونَ مِنْكُمْ
لِوَادًا فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

“(Ey inananlar!) Peygamberi kendi aranızda birbirinizi çağırduğunuz gibi, çağırmayın!
İçinizden birbirini siper ederek sıvışıp gidenleri Allah gerçekten bilir.
Artık onun emrine muhalefet edenler, başlarına bir belânın gelmesinden veya
elem dolu bir azaba uğramaktan sakınsınlar.”

Nur 24/63.

HADİS-İ ŞERİF VE MEALİ

قَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ : أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دَخَلَ الْخَلَاءَ، فَوَضَعْتُ لَهُ وَضُوءًا قَالَ :
مَنْ وَضَعَ هَذَا فَأُخْبِرَ فَقَالَ اللَّهُمَّ فَفِّهْهُ فِي الدِّينِ

İbn Abbas (r.a): Peygamber Efendimiz (s.a.s) bir defasında tuvalete gitti. Ben de abdest alması için bir kaba su hazırladım. Daha sonra Efendimiz kabı kimin koyduğunu sordu. Benim hazırladığımı öğrenince: “Allah’ım, onun dindeki anlayışını artır” diyerek bana dua etti.

(Buhâri, Vudu 10; Müslim, Fedâilu’s-sahâbe 138.)

Rasulullah (s.a.v)’in emsalsiz vefası hakkında bilgi verir misiniz?

Peygamber Efendimiz (s.a.v) son derece vefakâr idi. Ashabını, akrabasını, ehl-i beytine bağlı olanları unutmaz, daima onları arar ve sorar, gönüllerini hoş tutardı. Bir defasında Habeş Hükümdarı Necaşînin elçileri Peygamberimizin huzuruna gelmişti. Bunlara doğrudan doğruya kendisi hizmet etti. Ashabdan bazıları: “Ya Rasulallah! Hizmeti biz yaparız.” dediler. Peygamberimiz şu cevabı verdi: “Bunlar, Habeşistan’a hicret etmiş olan ashabıma yer göstermişler ve ikram etmişlerdi. Şimdi ben de bunlara hizmet etmek isterim.” Bazen, saadetli evlerine hediye gelince: “Bunu falan hanımın evine götürün; çünkü o, Hatice’nin dostu idi, onu se verdi,” diye emreder, rahmetli zevcesinin hakkını gözetirdi. Bir defa da saadetli evlerine gelen bir hanımın hatırını tam bir iltifatla sormuş sonra şöyle buyurmuştu: “Bu hanım Hatice zamanında evimize gelir giderdi. Eski bağlara riayet etmek imandandır.”

AYET-İ KERÎME VE MEALİ

قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ إِلَهٌ وَاحِدٌ فَمَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ
رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا

“De ki: Ben de ancak sizin gibi bir beşerim. (ne var ki) bana,
Sizin ilah'ınız ancak bir tek ilâhtır, diye vahyolunuyor.
Kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa yararlı bir iş yapsın ve
Rabbine ibadette kimseyi ortak koşmasın.”

Kehf 18/110.

HADÎS-İ ŞERÎF VE MEALİ

مَنْ رَغِبَ عَن سُنَّتِي فَلَيْسَ مِنِّي

“Sünnetimden yüz çeviren benden değildir.”

(Buhârî, Nikâh 1; Müslim, Nikâh 5.)

Peygamberimiz (s.a.v)'in şefkat ve merhametinden bahseder misiniz?

Peygamber Efendimiz (s.a.v), ümmeti hakkında son derece şefkatli ve merhametli idi. Ümmeti hakkında daima kolaylık tarafını seçerdi. Namazda iken bir çocuğun ağladığını işitse, ona acıyarak namazını hafifçe kılar, çocuğun sesini durdurmak isterdi. Hele hakdan kaçınanların hallerine pek acı duyar iyi hale kavuşmalarına dua ederdi. O büyük peygamberin, O kutsal varlığın merhameti yalnız insanlara değil, hayvanlara, ağaçlara, ekinlere de şamil idi. Mu'te savaşında bulunacak olan İslâm ordusuna hitaben şu anlamda öğütler vermişti: “Yüce Allah'ın adına sığınarak onun ve sizin düşmanlarınızla savaşınız. Fakat gideceğiniz yerlerde dünyadan el etek çekmiş rahipler göreceksiniz. Onlara asla dokunmayınız. Kadınlar ile çocuklara şefkatle muamele ediniz, hurma ağaçlarını kesmeyiniz, evlerini yıkmayınız.” Hicretin onuncu yılı idi, muhterem oğlu Hz. İbrahim, henüz on altı aylık bir masum olduğu halde ve-fat etmiş, kızı Fatımâdan başka evlâdı kalmamıştı. Bir gül goncası gibi açılmadan solan o masumun haline acıyarak ağlamış, mübarek gözlerinden şebnem gibi yaşlar dökülmüştü. Orada bulunan İbn Avf'ın : “Ya Rasulallah! Sen de mi ağlıyorsun?” demesine Peygamber Efendimiz: “Gözümüz ağlar, kalbimiz mahzun olur. Fakat bizden Allah rızasına aykırı bir söz çıkmaz,” diyerek ruhundaki yüksek duyguyu göstermiştir.

AYET-İ KERÎME VE MEALİ

حُذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ

“(Resulüm!) sen af yolunu tut, iyiliği emret ve cahillerden yüz çevir.”

Araf 7/199.

HADÎS-İ ŞERÎF VE MEALİ

يَا غُلَامُ إِنِّي أُعَلِّمُكَ كَلِمَاتٍ، احْفَظِ اللَّهَ يَحْفَظْكَ، احْفَظِ اللَّهَ تَجِدْهُ
تُجَاهَكَ، إِذَا سَأَلْتَ فَاسْأَلِ اللَّهَ، وَإِذَا اسْتَعَنْتَ فَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ

Peygamberimiz (s.a.s) İbn Abbas’a şöyle buyurdu: “Yavrucuğum, sana bazı kaideler öğreteyim: Allah’ın emirlerini gözet ki, Allah da seni gözetip korusun.

Allah’ın (rıızâsını) her işte önde tut ki, Allah’ı önünde bululasın.

Bir şey isteyeceksen Allah’tan iste. Yardım dileyeceksen, Allah’tan dile!”

(Tirmizî, Kıyâmet 59.)

Rasûl-i Ekrem (s.a.v)'in insanlarla ilişkilerinden bahseder misiniz?

Peygamber Efendimiz (s.a.v), insanlarla geçinme hususunda da insanların en iyisi idi. Herkesle güzel görüşür, daima güler yüzlü idi. Sohbet esnasında kimsenin sözünü kesmezdi. Ancak, sohbet esnasında kimsenin sözünü kesmezdi. Her kavmin büyüklerine daime ikram eder, onları kendi kabilelerinin reisliğine tayin buyururdu. Yapılan davetlere icabet eder, verilen hediyeleri kabul buyurur, karşılığında da hediyeler verirdi. Dine aykırı olmayan işlerde insanlara aykırı davranışta bulunmazdı. Hoşuna gitmeyen bir şey görünce, görmemezlikten gelirdi. Ancak günahı gerektiren şeylerde böyle davranmaz, işi düzeltirdi. Hele ashabı hakkında pek okşayıcı idi. Kendilerine rasgelince selâm verir, ellerini tutar ve müsafaha ederdi. İçlerinde görünmeyenleri araştırır, hasta olanları ziyarete gider ve gönüllerini hoşlandırır. Hatta ashabı ile bazen latifeler de yapardı. Bununla beraber şakalarında da birer gerçek payı vardı. Hz. Enes diyor ki: “Ben Peygamberimize on sene hizmet ettim. Hiç bir gün bana dırılarak Öf demedi. Yaptığım hiç bir şey için neden yaptın, yapmadığım bir şey için de neden yapmadın, diye buyurmadı.”

AYET-İ KERİME VE MEALİ

أَلَمْ يَجِدْكَ يَتِيمًا فَآوَىٰ وَوَجَدَكَ ضَالًّا فَهَدَىٰ وَوَجَدَكَ عَائِلًا فَأَغْنَىٰ فَأَمَّا الْيَتِيمَ فَلَا تَقْهَرْ وَأَمَّا السَّائِلَ فَلَا تَنْهَرْ وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ

“(Resulüm!) O, seni yetim bulup barındırmadı mı? Şaşırmış bulup da yol göstermedi mi? Seni fakir bulup zengin etmedi mi? Öyleyse yetimi sakın ezme. El açıp isteyeniyi de sakın azarlamama. Ve Rabbinin nimetini minnet ve şükranla an.”

Duha 93/6-11.

HADİS-İ ŞERİF VE MEALİ

فَأَقْبَلَ ابْنُ أُمِّ مَكْتُومٍ وَذَلِكَ بَعْدَ أَنْ أُمِرْنَا بِالْحَجَابِ، فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
اِحْتَجَبَا مِنْهُ، فَقُلْنَا يَا رَسُولَ اللَّهِ أَلَيْسَ أَعْمَى لَا يُبْصِرُنَا وَلَا يَعْرِفُنَا، فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى
اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَفَعَمِيَا وَإِنْ أَنْتُمَا أَلْسْتُمَا تُبْصِرَانِهِ

(Ümmü Seleme annemiz anlatıyor: Meymûne ile birlikte) Rasulullah (s.a.s)’in yanındaydık. Derken İbn Ümmü Mektûm geldi. Bu esnada biz örtünme ile emrolunmuştuk. Bunun üzerine Peygamber (s.a.s) (bize):
“Ondan örtününüz” buyurdu. “Ey Allah’ın Rasûlü, o âmâ değil mi? bizi göremez ve tanıyamaz” dedik.
Efendimiz de: “Siz de mi âmâsınız, onu görmüyor musunuz?” buyurdu.

(Ebû Dâvûd, Libâs 37.)

Peygamber Efendimiz (s.a.v)’in Yüksek Tevazuu hakkında bilgi verir misiniz?

Peygamber Efendimiz (s.a.v), yaratıkların en şerefliisidir. O yüksek mertebesiyle beraber pek ziyade mütevazı idi. Fakirleri ve zayıfları daima okşar, misafirlerin altlarına kendi mübarek elbiselerini döşeyecek kadar ikramda bulunurdu. Bir meclise girince, nerede boş yer bulursa orada oturmak ister, bulunduğu meclislerde elbisesini toplu tutup etrafa yaymazdı. Bununla beraber bulunduğu meclislerde herkesten çok vakarını korurdu. konuşmaya gerek duymadıkça susardı. Gülmek gerekince, tebessümle yetinirdi. Huzurlarında bulunanlar da son derece edebe riayet eder, başlarını aşağıya eğlerdi. Konuşurken seslerini yükseltmezlerdi. Gülmeleri de tebessümü aşmazdı. Efendimiz acizlere, yoksullara o kadar iltifat ve tevazu gösterdiği halde, kendileri ile görüşmelerde bulunduğu hükümdarlara karşı asla tezellül (küçülme) göstermez. Risalet makamının ulviyetini korumadan hiçbir zaman geri durmazdı. Kayserlere, Kısralara gönderdiği mektuplarında daima mübarek ismini önce belirtir, “Allah’ın kulu ve Peygamber’i Muhammed tarafından Rum büyüğü Hiraklê” şeklinde yazdırırdı. Kendilerini hiç çekinmeden İslâm dinine davet ederdi. Kabul etmedikleri takdirde, azaba uğrayacaklarını, saltanatlarının ellerinden çıkacağını kendilerine açıkça duyururdu.

AYET-İ KERÎME VE MEALİ

ادْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحِكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ
إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ

“(Resûlüm!) Sen, Rabbinin yoluna hikmet ve güzel öğütle çağır ve onlarla en güzel şekilde mücadele et! Rabbin, kendi yolundan sapanları en iyi bilendir ve O, hidayete erenleri de çok iyi bilir.”

Nahl 16/125.

HADÎS-İ ŞERÎF VE MEALİ

الْمُتَمَسِّكُ بِسُنَّتِي عِنْدَ فَسَادِ أُمَّتِي لَهُ أَجْرُ شَهِيدٍ

“Ümmetimin bozulduğu bir zamanda sünnetime sarılan kimse için şehit sevabı vardır.”

(Taberânî, el-Evsat, 5/315.)

Müşriklerin Müslümanlara uyguladıkları boykottan bahseder misiniz?

Peygamberimize elçilik görevi verildiğinin yedinci senesi olmuştu. Mekke'deki müşrikler, Müslümanların günden güne artmakta olduklarını ve güçlendiklerini görerek onlara bir kat daha şiddet kullanmaya başladılar. Müşrikler Peygamber Efendimizin mensup olduğu Haşim Oğulları ile alışverişi kesmiş, onlara yararlı olan şeyleri bildirmeye karar vermişlerdi. Onların yoksulluk içinde yaşamaları için kendileriyle her türlü ilgiyi kesmek hususunda bir sözleşme yazıp Kabe'nin bir duvarına asmışlardı. Artık Haşim Oğullarından gerek Müslüman ve gerekse Müslüman olmayanlar, “Şi'bi Ebû Talib” denilen bir mahallede çember altına alınmışlardı. Son derece sıkıntı içinde vakit geçiriyorlardı. Diğer Müslümanlar da gelip bu mahallede toplanmışlardı. Fakat bu sözleşmenin başındaki “Bismikallahümme (Allahımızın adı ile)” yazısından başka bütün yazıların güvelerin yemiş olduğunu, Peygamber Efendimiz bir mucize olarak haber vermişti. Onlar gidip baktılar, bu gerçeği anlayınca biraz utandılar. Böylece müşrikler Haşim Oğullarına karşı olan sözleşmelerini bozdular. Haşim Oğulları da, diğer Müslümanlar gibi, bu çemberden kurtulup biraz nefes aldılar.

AYET-İ KERİME VE MEALİ

أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ وَوَضَعْنَا عَنكَ وَزْرَكَ الَّذِي أَنقَضَ ظَهْرَكَ وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ

“Biz senin göğsünü açıp genişletmedik mi? Yükünü senden alıp atmadık mı?
O senin belini büken yükü, Senin sanını ve ününü yüceltmedik mi?”

İnşirah 94/1-4.

HADİS-İ ŞERİF VE MEALİ

قَالَ أَبُو ذَرٍّ: إِنَّ خَلِيلِي صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَوْصَانِي: إِذَا طَبَخْتَ مَرَقًا فَأَكْثِرْ
مَاءَهُ، ثُمَّ انْظُرْ أَهْلَ بَيْتِ مَنْ جِيرَانِكَ، فَأَصِيبْهُمْ مِنْهَا بِمَعْرُوفٍ

Ebû Zer: Dostum Rasulullah (s.a.s) bana şöyle vasiyet etti:
“Çorba pişirdiğin zaman suyunu çok koy. Sonra da komşularını gözden geçir ve
gerekli gördüklerine güzel bir şekilde ikram et!”

(Müslim, Birr 143.)

Peygamberimiz (s.a.v)in Mekke'den Medine'ye hicreti nasıl gerçekleşti?

Mekke'deki Müslümanlar Medine'ye hicret etmişler, Mekke şehrinde yalnızca Peygamberimiz ile aile halkı, Hz. Ebû Bekir ve Hz. Ali kalmışlardı. Müslümanların Medine'ye gidip orada bir kuvvet meydana getirmeleri, Mekke'deki gayrimüslimleri düşündürüyordu. Bu sebeple Hz. Peygamberi öldürmeye karar verdiler. Her kabileden bir şahıs ayrılarak geceleyin Peygamberimizin evini kuşattılar. O gece, Cibril-i Emin geldi, durumu Peygamberimize bildirdi ve Medine'ye hicret için kendisine izin verildiğini söyledi. Efendimiz (s.a.v) kendi yatağına Hz. Ali'yi yatırdı. Yerden bir avuç toprak alıp dışarda bekleyen müşriklerin üzerlerine saçtı. Hiç birisi görmeksizin aralarından çıkıp gitti. Hz. Ebû Bekir'e beraberce hicret edeceklerini müjdeledi. Geceleyin Mekke'den çıktılar. Mekke'ye bir saatlik uzaklıkta bulunan "Sevr" dağına gittiler. O gece orada kaldılar. Mekke müşrikleri durumu öğrenince, Rasulullah (s.a.v)'in peşine düştüler. Öyle ki, mağaranın yanına bile geldiler. Fakat mağaranın kapısına örümcekler hemen ağlarını örmüş, güvercinler de oracıkta yuva kurmuşlardı. Orada kimsenin bulunamayacağını düşünerek geri döndüler. Bu bir mucize idi. Sonra Peygamber Efendimiz muhterem arkadaşı ile mağaradan çıktı. Daha önce hazırlamış oldukları iki deveyle Medine tarafına yöneltiler. Yolda birçok üstün haller meydana geldi. Ve Peygamber Efendimiz, Medine'ye şeref verdiler. O gün Müslümanlar için bayram olmuştu. Her ağzından: "Ya Rasullallah! Hoş geldiniz," sesleri yükseliyordu. Her yüzde bir neşe ve sevinç parlıyordu.

AYET-İ KERÎME VE MEALİ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ تِجَارَةٍ تُنْجِيكُمْ مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ

“O, kendisine ortak koşanlar hoşlanmasa da, dinini bütün dinlere üstün kılmak için peygamberini hidayet ve hak din ile gönderendir.”

Saf 61/9.

HADÎS-İ ŞERÎF VE MEALİ

كُنْتُ غُلَامًا فِي حَجْرِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَكَانَتْ
يَدِي تَطِيئُ فِي الصَّحْفَةِ، فَقَالَ لِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ: يَا غُلَامُ، سَمِّ اللَّهَ، وَكُلْ بِيَمِينِكَ، وَكُلْ مِمَّا يَلِيكَ

Ebu Seleme (r.a) şöyle dedi: Ben Rasulullah'ın himâyesinde bir çocuktum. Yemek yerken, elim yemek tabağının her yanına giderdi. Bunun üzerine Efendimiz (s.a.s) bana şöyle buyurdu: “Oğul, besmele çek! Sağ elinle ye! Hep önünden ye!”

(Buhârî, Et'ime 2, 3; Müslim, Eşribe 108.)

Bedir savaşı nasıl kazanıldı?

Bedir savaşının İslâm tarihinde önemi pek büyüktür. Bu savaşa birçok melek katılmış, Müslümanların kuvvetini artırmışlardı.

Bedir savaşında düşman ordusu, İslâm kuvvetinin üç mislinden fazla idi. Fakat yine de İslâm ordusuna yenildiler. Çünkü düşmanların arasında kavmiyet (ırkçılık) duygusundan, cahilce bir gururdan başka bir bağ yoktu. Müslümanlar ise dine ve insanlığa hizmet etmek arzusunda idiler. Aralarında din bağlılığı vardı. Manevî kuvvetleri çok yüksek idi. Şehitlik rütbesinin çok yüksek olduğuna inanmışlardı. Baş kumandanları olan Hz. Peygamber (s.a.v) Efendimizin her emrine itaat ediyorlardı. Din uğrunda can vermeyi mutluluk biliyorlardı. İşte bu duygularla parlak bir zafere ulaştılar. Müslümanlar kuvvet buldu. Savaştan sonra Birçok kimse gelip İslam'ı kabul etti.

AYET-İ KERÎME VE MEALİ

قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ فَأَمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

“(Ey Muhammed!) De ki: “Ey insanlar! Şüphesiz ben, yer ve göklerin hükümranlığı kendisine ait olan Allah’ın hepinize gönderdiği peygamberiyim. O’ndan başka hiçbir ilah yoktur. O, diriltir ve öldürür. O halde Allah’a ve O’nun sözlerine inanan Resûlüne, o ümmî peygambere iman edin ve ona uyun ki doğru yolu bulasınız.”

Araf 7/158.

HADÎS-İ ŞERÎF VE MEALİ

كَانَ الْفَضْلُ رَدِيفَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَجَاءَتْ امْرَأَةٌ مِنْ خَتَمِمْ، فَجَعَلَ الْفَضْلُ يَنْظُرُ إِلَيْهَا وَتَنْظُرُ إِلَيْهِ، فَجَعَلَ النَّبِيُّ يَصْرِفُ وَجْهَ الْفَضْلِ إِلَى الشَّقِ الْأَخْرِ

Fazl b. Abbas, Efendimizin terkinde oturuyordu. Has’am kabilesinden bir kadın (soru sormak için) geldi. Bu esnada Fazl kadına, kadın da Fazl’a bakmaya başladı.

Rasulullah (s.a.s) de Fazl’ın yüzünü diğer tarafa çevirdi.

(Buhâri, Hac 1, İhsar 35; Müslim, Hac 407.)

Uhud savaşı hakkında bilgi verir misiniz?

Bu savaş hicretin üçüncü yılında olmuştur. Şöyle ki: Mekke'de bulunan müşrikler üç bin kişilik bir ordu ile Uhud dağı'nın civarına kadar gelmiş ve yerleşmişler, Bedir Savaşının acısını çıkarmak istemişlerdi. Nihayet iki ordu karşılaşmıştı. Peygamber Efendimiz, Cübeyr oğlu Abdullah'ı elli okçu ile bir tepenin ağzında görevlendirdi ve şu talimatı verdi: "Buradan düşmanın saldırısı beklenir. Sakın benden emir almadıkça ayrılmayınız." Savaş sonunda düşman fena bir şekilde bozulup kaçmaya yüz tutmuştu ki, Abdullah'ın kumandası altındaki okçular, düşmanın tamamen bozulmuş olduğunu sanarak arkalarına düşmek ve ganimet malı almak istediler. Komutanlarının emrini dinlemeyerek dağıldılar. Düşman bunu görünce, İslâm ordusunun sol yanına saldırdı. İslâm ordusunda ansızın bir yenilgi baş gösterdi. Bu esnada Hz. Hamza ile daha birçok sahabe şehit olmuştu. Peygamberimizin savaş meydanında mübarek dudağı yarılmış, bir dişi kırılmış, zırhının iki halkası kırılmış ve güllerden daha nazik olan vücuduna saplanmıştı. Bir ara Efendimizin şehit düştüğüne dair bir haber yayılmıştı. Bu esnada Hz. Ali, Peygamberimize saldıran düşman kuvvetlerini geri püskürtüyor, Sâd İbn Ebi Vakkas da düşmana ok atıp duruyordu. Yayılan bu haberden dolayı, Müslümanlar büsbütün perişan olmuş, dağılmışlardı. Oysaki Efendimiz savaş meydanında Yüce Allah'ın koruması altında idi. Bu durumu gören bir sahabe: "İşte Rasulullah! Hamd olsun sağ ve selâmette!" diye seslenmişti. Bunun üzerine Müslümanlar tekrar toparlanmaya başladılar. Düşmanın saldırısını kırdılar. Düşman daha fazla savaşmaya cesaret edemeyip geri döndü. Bu savaşta yetmiş iki şehit verdik. Allah onlardan razı olsun.

AYET-İ KERÎME VE MEALİ

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

“(Ey Muhammed!) Biz seni bütün insanlara ancak müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderdik; fakat insanların çoğu bunu bilmezler.”

Sebe 34/28.

HADÎS-İ ŞERİF VE MEALİ

أَنَّ الْحَسَنَ بْنَ عَلِيٍّ، أَخَذَ تَمْرَةً مِنْ تَمْرِ الصَّدَقَةِ، فَجَعَلَهَا فِي فِيهِ، فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ : كَيْخَ كَيْخَ، أَمَا تَعْرِفُ أَنَا لَا نَأْكُلُ الصَّدَقَةَ

Hiz. Hasan (r.a), sadaka edilen hurmalardan birini alıp ağzına atmıştı.

Bunu gören Efendimiz: “hişt, hişt ! At onu!

Biz sadaka edilen şeyleri yemeyiz bilmiyor musun?” buyurdu.

(Buhârî, Zekât 60, Cihâd 188; Müslim, Zekât 161.)

Açıklama: Rasullullah ve ailesine zekât ve sadaka caiz değildir. Ancak hediye alabilirler. Hadistede Efendimiz torunlarını çok nazik bir ifade ile bu hususta eğittiği görülmektedir.

Hendek savaşından bahseder misiniz?

Hendek savaşı hicretin beşinci yılında olmuştur. şöyle ki: Yahudilerin teşvikiyle, Kureyşliler on bin kişiiden fazla bir ordu ile Medine'ye doğru yürüdüler. Rasulullah (s.a.v), Ashab-ı kiramla istişarede bulundu. Selman-ı Farisî'nin tavsiyesi üzerine Medine'nin düşman gelebilecek yönüne hendek kazdılar ve savunma durumuna geçtiler. Hendek kazma işinde Peygamberimiz de arkadaşları ile çalışıyordu. O sırada büyük bir kaya çıkmış, çalışmaya engel olmuştu. Durumu Efendimize bildirdiler. Hz. Peygamber mübarek eline aldığı bir balyozu, "Bismillah" diyerek üç defa kayaya indirdi. Her vuruşta kayadan bir parça koptu, çıkan kıvılcımda Efendimize Yemen'in, San'a'nın, şam'ın fethedileceği gösterildi. Sonra Selman-ı Farisî'ye şöyle buyurdu: "Ey Selman! Bu fetihler benden sonra ümmetime nasib olacaktır." Doğrusu bu müjdeyi verdiği gibi oldu. İki hafta içinde Hendek işleri bitmişti. Düşman da görünmeye başladı. Fakat önlerine çıkan hendeği görünce şaşırdılar. Kuşatma on beş gün kadar uzadı. Mevsim soğuktu. Düşmana usanç gelmeye başlamıştı. Bir gece çıkan şiddetli bir fırtına ile çadırları alt-üst oldu. Ertesi gün dağılıp gittiler. Bıraktıkları yiyecekleri ve develeri Müslümanlar elde ederek kıtlık sıkıntısından kurtuldular. Hendek savaşında Müslümanlar beş şehit vermişlerdi.

ÂYET-İ KERİME VE MEALİ

وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحًا مِّنْ أَمْرِنَا مَا كُنْتَ تَدْرِي مَا الْكِتَابُ وَلَا الْإِيمَانُ وَلَكِن جَعَلْنَاهُ نُورًا نَّهْدِي بِهِ مَن نَّشَاءُ مِنْ عِبَادِنَا وَإِنَّكَ لَتَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ صِرَاطِ اللَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ أَلَا إِلَى اللَّهِ تَصِيرُ الْأُمُورُ

“İşte sana da, emrimizle, bir ruh (kalpleri dirilten bir kitap) vahyettik. Sen kitap nedir, iman nedir bilmezdin. Fakat biz onu, kullarımızdan dilediğimizi, kendisiyle doğru yola eristireceğimiz bir nur yaptık. Şüphesiz ki sen doğru bir yola iletiyorsun; göklerdeki ve yerdeki her şeyin sahibi olan Allah'ın yoluna. İyi bilin ki, bütün işler sonunda Allah'a döner.”

Şura 42/52-53.

HADİS-İ ŞERİF VE MEALİ

كَانَ آخِرُ كَلَامِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ : الصَّلَاةُ الصَّلَاةُ اتَّقُوا اللَّهَ فِيمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ

“Rasulullah'ın son sözler şöyle oldu: Namaza dikkat edin! Namaza dikkat edin!
Elinizin altında bulunan (çalıştırdıklarınız) hususunda Allah'tan korkun.”

(Ebû Dâvûd Edeb 133.)

Görünüşte bir yenilgi olarak algılanan Hudeybiye antlaşmasının yararları nelerdir?

Ashab-ı kiram savaş için hazırlanmışlardı, silâhları noksandı. Düşman ise son derece hazırlıklı idi. Bu durumda âdete göre savaş yapılması uygun değildi. Bu antlaşma ile böyle bir savaş önlenmiş oldu.

Müslümanlar çok iyi bir şekilde eğitilmiş oldukları için, belki de düşmanlarına üstün geleceklerdi; fakat kesin bir gerek olmadığı halde savaş ile Mekke'ye girmek, Kabe'ye saygısızlık olacaktı. Bununla beraber Mekke'de kalıp da İslâm olduklarını saklayan bazı Müslümanlar da çığnemiş olabilirdi. Bu anlaşma böyle işlere engel olmuştu. Mekkeliler, Medine'de kurulan İslâm hükümetini o zamana kadar tanımıyorlardı. Bu antlaşma ile Müslümanlar kendi devletlerini onlara tanıtmış oldular. Müslümanlar bu antlaşma sebebiyle Kureyş'in saldırısından emin olarak başka düşmanları ile uğraşmaya zaman kazandılar. Başka yerlerde fetihlerde bulundular. Bu antlaşma ile birçok kabile Müslümanlarla serbestçe görüşerek İslam'ın yüksekliğini anlamış oldular. İslamiyet'i kabul edenlerin sayısı birden bire çoğaldı. Sonuç bakımından Hudeybiye Antlaşması açık bir zaferdi.

AYET-İ KERİME VE MEALİ

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا

“O, Peygamberini hidayet ve hak din ile gönderendir.

(Allah) o hak dini bütün dinlere üstün kılmak için (böyle yaptı). Şahit olarak Allah yeter.”

Fetih 48/28.

HADİS-İ ŞERİF VE MEALİ

قَالَ أَنَسٌ: لَمَّا كَانَ الْيَوْمَ الَّذِي دَخَلَ فِيهِ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْمَدِينَةَ أَضَاءَ مِنْهَا كُلُّ شَيْءٍ، فَلَمَّا كَانَ الْيَوْمَ الَّذِي مَاتَ فِيهِ أَظْلَمَ مِنْهَا كُلُّ شَيْءٍ، وَمَا نَفَضْنَا عَنْ رَسُولِ اللَّهِ الْأَيْدِي وَإِنَّا لَفِي دَفْنِهِ حَتَّى أَنْكَرْنَا قُلُوبَنَا

Enes (r.a) şöyle dedi: “Rasulullah (s.a.s)’in Medine’ye geldikleri gün

Medine’nin her yeri aydınlanmıştı. Vefat ettiği gün ise her taraf karanlıklar içinde kaldı.

Defnedeceğimiz zaman ellerimizden toprağa bıraktık, kalplerimiz hiç de istemediği bir şeyi yapıyordu.”

(Tirmizî, Menâkıb 1.)

Mekke'nin fethi hakkında bilgi verir misiniz?

Mekkeliler Hudeybiye Antlaşmasını bozmuşlardı. Huzaa kabilesinden bir cemaat Medine'ye gelerek uğradıkları felâketi anlattı ve yardım istediler Peygamber Efendimiz (s.a.v) Ramazan ayının onuncu gününden sonra, on bin kişilik bir ordu ile Medine'den yola çıktı. Yolda "Beni Süleym" kabilesi de bu orduya katıldı. Mekke'ye doğru yürüdüler. Peygamberimiz: "Kureyş tarafından bize saldırı olmadıkça savaşmayınız." diye emretmişti. İslâm ordusu savaşmaksızın Mekke'ye girdi. Tekbir sesleri dağları, taşları titretiyordu. Yalnız Hz. Halid İbn Velid'in kumandası altındaki birlik, "Handame" denilen yerde düşmanın saldırısına uğradığından savaşmaya mecbur olmuş ve bir saldırıda düşmanı dağıtıp Mekke'ye girmişti. Cuma günü idi. İnsanlar Harem-i Şerif'te toplanmıştı. Önceden Hz. Peygambere verdikleri eziyetleri hatırlayarak kendilerinden bugün nasıl bir intikam alınacağını düşünüyorlardı. Oysaki O yüce Peygamber hepsini bağışlamıştı. Hepsine merhamet ve şefkat gösterdi. "Hepiniz haydi gidiniz, hürsünüz" diye onlara dokunmadı. Kabe'yi putlardan temizletti. Mekke'de bulunan erkekler ve kadınlar akın akın gelip Müslüman oldular. Yeryüzünün bu mübarek beldesinden tabaka tabaka karanlıklar kalkıp açılmış, onların yerine hidayet, fazilet, diyanet ve gerçek medeniyet nurları yerleşmişti.

AYET-İ KERÎME VE MEALİ

ن وَالْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُونَ مَا أَنْتَ بِنِعْمَةٍ رَبِّكَ بِمَجْنُونٍ وَإِنَّ لَكَ لَأَجْرًا غَيْرَ مَمْنُونٍ وَإِنَّكَ لَعَلَى خُلُقٍ عَظِيمٍ

“Nûn. (Ey Muhammed!) Andolsun kaleme ve satır satır yazdıklarına ki, sen Rabbinin nimeti sayesinde, bir deli değilsin. Şüphesiz sana tükenmez bir mükâfat vardır. Sen elbette yüce bir ahlâk üzeresin.”

Kalem 68/1-4.

AYET-İ KERÎME VE MEALİ

قَالَ أَنَسٌ : أَتَيْ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِإِنَاءٍ، وَهُوَ بِالزُّورَاءِ، فَوَضَعَ يَدَهُ فِي الْإِنَاءِ، فَجَعَلَ الْمَاءُ يَتَّبِعُ مِنْ بَيْنِ أَصَابِعِهِ، فَتَوَضَّأَ الْقَوْمُ . قَالَ قَتَادَةُ: قُلْتُ لِأَنَسٍ: كَمْ كُنْتُمْ؟ قَالَ: ثَلَاثَ مِائَةٍ، أَوْ زُهَاءَ ثَلَاثَ مِائَةٍ

Enes (r.a) dedi ki: (abdest almak için su bulamamıştık derken) Rasulullah (s.a.s)’e (içinde az bir su olan) kap getirildi. O, bu esnada Zevrâ denilen yerde idi.

Ellerini kaba koydu ve birden parmaklarından sular akmaya başladı. Orada bulunanlar abdestlerini aldılar.. Katâde, Enes’e “kaç kişi idiniz” diye sordu. Enes de üç yüz kadar kişiydik, dedi.

(Buhârî, Menâkıb 22.)

Tebük seferinden bahseder misiniz?

Hicretin dokuzuncu yılı idi. Romalıların Şam'da İslam'a karşı büyük bir ordu hazırlamış oldukları haberi geldi. Bunun üzerine Rasulullah (s.a.v) otuz bin kişilik bir ordu ile Medine'den çıkarak Tebük denilen yere kadar vardı. Yirmi gün orada kaldı. Fakat düşmandan hiç bir hareket görülmedi. Artık Şam'a kadar gidilmesi uygun görülmemeyerek Medine'ye dönüldü. Tebük seferi sırasında Medine'de kıtlık vardı. İslâm ordusu güçlükler içinde hazırlanmış olduğundan bu orduya Ceyşü'l-Usre (Güçlük Ordusu) denilmiştir. Bu orduya, zenginlerin yanı sıra fakirler de yardıma koşmuştu. Birçok sahabiye hanım küpelerini, bileziklerini ve mücevherlerini bağış yaptılar. Hz. Ebû Bekir, bütün malını getirip teslim etti. Hz. Ömer malının yarısını verdi. Hz. Osman, Şam'a göndermek üzere hazırladığı bir ticaret kervanını tamamen bağışladı. İşte bunlar, bizler için Allah yolunda yapılan birer fedakârlık örneğidir. Tebük seferin birçok yararları görülmüştür. Bir kısmı: Müslümanların koca bir Roma imparatorluğuna böyle meydan okuması herkese dehşet saldı. İslâm ruhundaki kahramanlığı gösterdi. Birçok memleket idarecileri, Müslümanlara cizye ismi ile vergi vermeyi kabul ettiler. Yemen'den, Necid'den ve diğer yönlerden birçok kabileler Müslüman olmak üzere Medine'ye elçiler gönderdiler. Tebük seferi peygamberimizin katıldığı son seferdir.

AYET-İ KERİME VE MEALİ

قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِكُمْ سُنَنٌ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ

“Sizden önce(ki milletlerin başından) nice olaylar gelip geçmiştir.
Yeryüzünde gezin dolaşın da yalanlayanların sonunun nasıl olduğunu bir görün.”

Al-i İmran 3/137.

HADİS-İ ŞERİF VE MEALİ

السَّفَرُ قِطْعَةٌ مِنَ الْعَذَابِ، يَمْنَعُ أَحَدَكُمْ طَعَامَهُ وَشَرَابَهُ وَنَوْمَهُ، فَإِذَا
قَضَى نَهْمَتَهُ، فَلْيُعِجِلْ إِلَى أَهْلِهِ

“Yolculuk bir çeşit azâbtır. Doğru dürüst yiyip içmekten ve uyumaktan sizi alıkor.
Herhangi biriniz işini bitirince, evine dönmekte acele etsin!.

(Buhârî, Umre 19, Cihâd 136, Et'ime 30; Müslim, İmâre 17.)

Peygamber Efendimiz (s.a.v)'in haccından bahseder misiniz?

Veda Haccı Hicretin onuncu yılında olmuştur. Şöyle ki: Zilhicce ayına on gün vardı. Peygamberimiz hac farızasını yerine getirmek için Ahabdan kırk bin kişi ile Mekke'ye hareket etti. Arefe cuma gününe rastlamıştı. Efendimiz, yüz binden çok Müslümanla birlikte Hacc-ı Ekber yaptı. O gün bir hutbe okudu, ümmetine öğüt verdi. Şöyle buyurdu: “Ey İnsanlar! Dinleyiniz, anlayınız ve biliniz ki, Müslümanlar hep birbirinin kardeşidir. Bir kimseye kardeşinin malı helâl olmaz; ancak gönül rızası ile olabilir. Sakın nefislerinize zulmetmeyiniz. Ey İnsanlar; kadınlarınızın üstünde sizin hakkınız, fakat sizin üzerinizde de onların hakları vardır. Onlar, sizin haklarınızı gözetmelidirler. Siz de onlara güzel davranmalısınız. Ey insanlar! Ben size gerekli olan din hükümlerini tebliğ ettim ve size bir şey bıraktım ki, ona sarıldıkça hiç bir zaman sapıklığa düşmezsiniz. O da, Allah'ın kitabı ile Peygamberinin sünnetidir.” Daha birçok öğütlerden sonra: “Ey İnsanlar! Kıyamet gününde, “Muhammed size risaletini tebliğ etti mi? diye sorulur. O vakit siz ne cevap verirsiniz?” diye sordu. Onlar da: “Evet, tebliğ etti, diye şahitlik ederiz.” dediler. Bunun üzerine Rasûl-i Ekrem (s.a.v), üç kez: “Şahid ol, Allah'ım!..” dedi.

AYET-İ KERÎME VE MEALİ

وَأَوْفُوا بِعَهْدِ اللَّهِ إِذَا عَاهَدْتُمْ وَلَا تَنْقُضُوا الْأَيْمَانَ بَعْدَ تَوْكِيدِهَا وَقَدْ
جَعَلْتُمُ اللَّهَ عَلَيْكُمْ كَفِيلًا إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ

“Antlaşma yaptığınız zaman, Allah’a karşı verdiğiniz sözü yerine getirin.
Allah’ı kendinize kefil kılarak pekiştirdikten sonra yeminlerinizi bozmayın.
Şüphesiz Allah yaptıklarınızı bilir.”

Nahl 16/91.

HADÎS-İ ŞERİF VE MEALİ

نَفْسُ الْمُؤْمِنِ مُعَلَّقَةٌ بِدَيْنِهِ

“Müminin ruhu, ödeninceye kadar borcuna bağlı kalır.”

(Tirmizî, Cenâiz 74; İbn Mâce, Sadakât 12).

(Borçlu olarak ölen müminin ruhu, kavuşacağı ikram ve iyiliklere, borcu ödeninceye kadar ulaşamaz. Bir başka anlayışa göre, borçlu ölmüş mümin hakkında, ilk iş olarak borcunun ödenip ödenmediğine bakılır. Her iki yoruma göre de borçlu ölen mümin için borcu, bir çeşit ayak bağıdır, onu yerinden kıpırdatmaz.)

Hz. Peygamber (s.a.v) Efendimizin haccına neden veda haccı denilmiştir?

Rasulullah (s.a.v) hac yapmak üzere Mekke'ye geldi. Burada “*Bugün size dininizi tamamladım*” ayeti kerimesi nazil oldu. Bu ayet-i kerime, Peygamberimizin ahiret alemine göçeceklerine işaret ediyordu. Çünkü artık Peygamberin kutsal görevi tamamen yerine getirilmiş, insanlar kısım kısım İslâm dinine girmiş ve girmeye devam ediyordu. Artık Efendimizin Yüce Allah'ın sonsuz rahmetine kavuşması zamanı gelmişti. Rasûl-i Ekrem (s.a.v), Min'da bir hutbe okudu. İnsanlara şöyle hitap etti: “Ey insanlar! Her birinizin canı ve malı diğerine haramdır. Kıyamet gününde Rabbinizin huzuruna çıkacaksınız. O da, size yaptıklarınızdan soracak ve yaptıklarınızın karşılığını verecektir. Sakın benden sonra, gayrimüslimler gibi, ayrılığa düşerek birbirinizin boynunu vurmayın. Ey topluluk! Hac işlerini ve yapıma şeklini benden öğreniniz. Bilmem ama, belki bundan sonra benimle bir daha buluşamazsınız.” Bu hac, Peygamber Efendimizin son haccı olmuştu. Bu hac görevini Mekke'de on gün içinde tamamladı. Oradaki Müminlerle vedalaşarak Medine'ye döndü. Bundan dolayı bu hacca “Haccetü'l-Veda (Veda haccı)” denilmiştir.

AYET-İ KERİME VE MEALİ

وَمَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَتَثْبِيتًا مِنْ أَنْفُسِهِمْ كَمَثَلِ جَنَّةٍ بِرَبْوَةٍ أَصَابَهَا وَابِلٌ فَآتَتْ أُكُلَهَا ضِعْفَيْنِ فَإِنْ لَمْ يُصِبْهَا وَابِلٌ فَطَلَّ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

“Allah’ın rızasını kazanmak arzusuyla ve kalben mutmain olarak mallarını Allah yolunda harcayanların durumu, yüksekçe bir yerdeki güzel bir bahçenin durumu gibidir ki, bol yağmur alınca iki kat ürün verir. Bol yağmur almasa bile ona çiseleme yeter. Allah, yaptıklarınızı hakkıyla görendir.”

Bakara 2/265.

HADİS-İ ŞERİF VE MEALİ

أَنَّ رَجُلًا قَالَ لِلنَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: إِنَّ أُمَّيْ افْتُلَّتْ نَفْسُهَا، وَأَظْنُّهَا لَوْ تَكَلَّمَتْ تَصَدَّقَتْ، فَهَلْ لَهَا أَجْرٌ إِنْ تَصَدَّقَتْ عَنْهَا؟ قَالَ: نَعَمْ

“Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem’e bir adam: Annem ansızın öldü. Öyle sanıyorum ki, şayet konuşabilseydi, sadaka verilmesini vasiyet ederdi. Şimdi ben onun adına sadaka versem, sevabı ona ulaşır mı? diye sordu. Efendimiz de “Evet” buyurdu.”

(Buhârî, Cenâiz 95, Vasâyâ 19; Müslim, Zekât 51.)

Peygamber Efendimiz (s.a.v)’in ahirete göç etmelerinden bahseder misiniz?

Peygamber Efendimiz (s.a.v), hicretin on birinci yılında şiddetli bir baş ağrısı ile ateşli bir hastalığa tutuldu. Peygamberimiz hasta olduğu halde, her ezan okudukça Mescid-i Şerife çıkıyor, ashab-ı kirama imam olup namaz kıldırıyordu. Fakat ahirete irtihaline üç gün kala, hastalığı arttı. Artık Mescide çıkamaz oldu. “Ebû Bekir’e söyleyiniz, imamet etsin;” diye buyurdu. Rebilevvel ayının on ikinci pazartesi günü, Hz. Ebû Bekir ashab-ı kirama sabah namazını kıldırıyordu. Rasulullah (s.a.v) kendisinde bir kuvvet buldu, mescide çıktı. Ashabının saf saf olup ibadet ettiklerini görünce, bundan pek hoşlandı ve Bekir’e uyup namaz kıldı. Ashab-ı kiram Peygamberimizin iyileştiğini sanarak çok sevinmişlerdi. Oysa ki, Peygamber Efendimiz namazdan sonra saadetli evlerine dönüp rahat döşegine yattı. Artık Yüce Allah’ın manevî huzurlarına kavuşacakları zaman gelmişti. O güllerden daha tatlı olan mübarek yüzleri bazen kızarıyor, bazen sararıyordu. Alnından ter damlaları dökülüyordu. Nihayet zeval vakti idi ki, birer hidayet yıldızı olan o güzel gözlerini semaya doğru kaldırdı: “Allah’ım! Beni en yüce dosta kavuştur;” diye dua etti. Sonra da mübarek başları aşağıya doğru meylediverdi.

AYET-İ KERİME VE MEALİ

وَقُلْ رَبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنْ هَمَزَاتِ الشَّيَاطِينِ وَأَعُوذُ بِكَ رَبِّ أَنْ يَحْضُرُونِ

“De ki: “Ey Rabbim! Şeytanların vesveselerinden sana sığınırım.
“Ey Rabbim! Onların benim yanımda bulunmalarından da sana sığınırım.”

Müminun 23/97-98.

HADİS-İ ŞERİF VE MEALİ

أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَدْعُو: اَللّٰهُمَّ اِنِّيْ اَعُوذُ بِكَ مِنَ
الشَّقَاقِ وَالتَّفَاقِ وَسُوِّءِ الْاَخْلَاقِ

Rasulullah (s.a.s) şöyle dua ederdi: “Allah’ım! Bozgunculuktan,
münafıklıktan ve kötü ahlaktan sana sığınırım.”

(Ebû Davûd, Vitir 32).

Aşere-i Mübeşşere ne demektir, ortak özellikleri nelerdir?

Hız. Peygamber tarafından cennete girecekleri daha hayatta iken kendilerine müjdelenen on sahâbîdir. Kaynaklarda “el-aşeretü'l-mübeşşere” ifadesiyle anılan bu on sahâbî: Hz. Ebû Bekir, Ömer, Osman, Ali, Talha b. Ubeydullah, Zübeyr b. Avvâm, Abdurrahman b. Avf, Sa'd b. Ebû Vakkâs, Ebû Ubeyde b. Cerrâh ve Sa'id b. Zeyd'(ra)dir.

Aşere-i Mübeşşere'nin bazı ortak vasıfları şunlardır: 1. Tamamı ilk müslümanlardan olan bu on sahâbî Hz. Peygamber'e ve İslâm'a büyük yardımlarda bulunmuşlardır. 2. Kureyş kabilesine mensup olup nesepleri Hz. Peygamber'in nesebiyle birleşmektedir. 3. Bedir Savaşı'na ve Bey'atürrıdvân'a katılmışlardır. Bey'atürrıdvân'da bulunamayan Hz. Osman adına bizzat Hz. Peygamber iki elini birbirine kavuşturarak biat etmiş, onu da biata katılanlardan saymıştır. 4. Allah'ı ve Resulü'nü sevdikleri bizzat Hz. Peygamber tarafından açıklanmıştır. 5. Allah yolunda yakınlarına karşı savaşmaktan çekinmemişlerdir. Nitekim Mücâdile sûresinin, “Allah'a ve âhiret gününe inanan bir toplumun babaları, oğulları, kardeşleri, akrabaları bile olsa, Allah'a ve Peygamber'e karşı gelenlere sevgi beslediklerini göremezsin” meâlindeki 22. âyetinin aşere-i mübeşşereye dahil aşap hakkında nâzil olduğuna dair bazı rivayet ve yorumlar bulunmaktadır.

ÂYET-İ KERÎME VE MEALİ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَوْفُوا بِالْعُقُودِ

“Ey iman edenler! Akitlerinizi yerine getirin.”

Maide 5/1.

HADÎS-İ ŞERÎF VE MEALİ

لَا تَحْلِفُوا بِآبَائِكُمْ، وَلَا بِأُمَّهَاتِكُمْ، وَلَا بِالْأَنْدَادِ، وَلَا تَحْلِفُوا إِلَّا بِاللَّهِ، وَلَا تَحْلِفُوا بِاللَّهِ إِلَّا وَأَنْتُمْ صَادِقُونَ

“Babalarınızın, annelerinizin ve putların adları ile yemin etmeyiniz. Sadece, Allah’ın adı ile yemin ediniz. (Allah’ın adı ile de) ancak (sözünüzde) doğru olduğunuzda yemin ediniz.”

(Ebû Dâvûd, Yemin 4; Nesâî, Yemin 6.)

Bedir savaşı esirlerine nasıl muamele edildi?

Hz. Peygamber (s.a.v.) her şeyden önce esirlere iyi davranılmasını emretmiştir. Onlardan sadece ikisini, Ukbe b. Ebu Muayt ile Nadr b. Haris'i, vaktiyle kendisine ve Müslümanlara yaptıkları ağır işkencelere karşılık olarak ölüme mahkum etmiştir. Diğer esirlere yapılacak muamele konusunda sahabilerin görüşlerine başvurmuştur. Hz. Ömer ve Sa'd b. Muaz gibi bazı sahabiler bunların en yakın akrabaları tarafından öldürülmesini teklif etmişler, Hz. Ebu Bekir ise fidye karşılığında serbest bırakılmalarını önermiştir. Hz. Peygamber (s.a.v.), Hz. Ebu Bekir'in görüşünü benimseyerek esirlerin mali durumlarına göre bin ila dört bin dirhem fidye ödemelerini şart koşmuştur. Esirler arasında Hz. Peygamber (s.a.v.)'in amcası Abbas, diğer amcalarının oğulları Akil ve Nevfel de bulunuyordu. Fidye ödenmesi konusunda bunlara herhangi bir ayrıcalık tanınmamıştır. Bazı esirlerin karşılıksız olarak, okur-yazar olanların ise on Müslümana okuma yazma öğretmeleri şartıyla serbest bırakılmalarına karar verilmiştir. Diğer Taraftan sahabenin, Hz. Peygamber (s.a.s.)'in tavsiyesine uyarak esirlere iyi davrandığına dair kaynaklarda geniş bilgiler yer almaktadır. Sözelimi onlar, yanlarında bulunan az miktardaki ekmeği esirlere yediriyor, kendileri hurma ile yetiniyorlardı. Hatta ellerinde bulunan küçük bir ekmeğin parçasını bile esirlere veriyorlardı. Muhtemelen yaralı ve yürüyemeyecek derecede halsiz olan esirleri develere bindiriyorlar, kendileri de yaya yürüyorlardı.

AYET-İ KERİME VE MEALİ

وَأَقِمِ الصَّلَاةَ طَرَفِي النَّهَارِ وَزُلْفًا مِنَ اللَّيْلِ إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ ذَلِكَ ذِكْرَى لِلذَّاكِرِينَ
وَاصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ

“(Ey Muhammed!) Gündüzün iki tarafında ve gecenin gündüze yakın vakitlerinde namaz kıl. Çünkü iyilikler kötülükleri giderir. Bu, öğüt alanlar için bir öğüttür. Sabret! Çünkü Allah iyilik edenlerin mükafatını zayi etmez.”

Hud 11/114-115.

HADİS-İ ŞERİF VE MEALİ

يَتَعَاقَبُونَ فِيكُمْ مَلَائِكَةٌ بِاللَّيْلِ وَمَلَائِكَةٌ بِالنَّهَارِ وَيَجْتَمِعُونَ فِي صَلَاةِ الْعَصْرِ وَصَلَاةِ الْفَجْرِ ثُمَّ يَعْرُجُ الَّذِينَ بَاتُوا فِيكُمْ فَيَسْأَلُهُمْ وَهُوَ أَعْلَمُ بِهِمْ فَيَقُولُ: كَيْفَ تَرَكْتُمْ عِبَادِي؟ فَيَقُولُونَ: تَرَكْنَاهُمْ وَهُمْ يُصَلُّونَ وَأَتَيْنَاهُمْ وَهُمْ يُصَلُّونَ

“Gece ve gündüz melekleri dönüşümlü olarak aranızda bulunurlar. Bu melekler sabah ve ikindi namazlarında buluşurlar. Sonra gece boyu sizinle bulunan melekler yükselirler. Allah, durumlarını çok iyi bildiği hâlde insanları onlara sorar: ‘Siz ayrıldığınızda kullarım ne yapıyordu?’ Melekler de ‘Yanlarına vardığımızda da oradan ayrıldığımız sırada da namaz kılıyorlardı’ derler.”

(Buhâri, Tevhîd 23).

Kaza ve kadere iman ne demektir?

Kader ve kazaya iman yüce Allah'ın ilim, irade, kudret ve tekvin sıfatlarına inanmak demektir. Bir başka deyişle bu sıfatlara inanan kimse, kader ve kazaya da inanmış olur. Bu durumda kader ve kazaya inanmak demek, kevnî olaylar dışında hayır ve şer, iyi ve kötü, acı ve tatlı, canlı ve cansız, faydalı ve faydasız her ne varsa hepsinin Allah'ın bilmesi, kulun dilemesine bağlı olarak bunların Allah'ın kudreti ve yaratması ile olduğuna, Allah'tan başka yaratıcı bulunmadığına inanmak demektir. Esasen dünyada meydana gelmiş ve gelecek olan her şey, Allah'ın ilmi, dilemesi, takdiri ve yaratması ile olur. Her şeyin bir kaderi vardır.

ÂYET-İ KERÎME VE MEALİ

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ وَمِنْ شَرِّ
التَّفَّاتَاتِ فِي الْعُقَدِ وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ

“De ki: “Yarattığı şeylerin kötülüğünden, karanlığı çöktüğü zaman gecenin kötülüğünden, düğümlere üfleyenlerin kötülüğünden, haset ettiği zaman hasetçinin kötülüğünden, sabah aydınlığının Rabbine sığınırım.”

Felak 113/1-5.

HADÎS-İ ŞERÎF VE MEALİ

عَنْ عَائِشَةَ : أَنَّهَا كَانَتْ تُؤْتِي بِالصَّبِيَانِ إِذَا وُلِدُوا فَتَدْعُو لَهُمْ بِالْبَرَكَةِ فَآتَيْتُ بِصَبِيٍّ
فَدَهَبَتْ تَضَعُ وَسَادَتَهُ فَإِذَا تَحْتِ رَأْسِهِ مُوسَى فَسَأَلْتُهُمْ عَنِ الْمَوْسَى ؟ فَقَالُوا :
نَجَعَلَهَا مِنَ الْجِنِّ فَأَخَذَتِ الْمَوْسَى فَرَمَتْ بِهَا وَنَهَتْهُمْ عَنْهَا وَقَالَتْ إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَكْرَهُ الطَّيْرَةَ وَيُبْغِضُهَا وَكَانَتْ عَائِشَةُ تَنْهَى عَنْهَا

Hız. Âişeden nakledildiğine göre, çocuklar doğduğu zaman kendisine getirilir, bereket için onlara dua ederdi. Bir gün bu maksatla yeni doğan bir çocuk getirildi. Hız. Âişe çocuğu yatağına yatırırken yastığının altında bir ustura gördü. Oradakilere bunun ne olduğunu sordu. Onlar da, “Çocuğu cinlerden korumak için onu koyuyoruz” dediler. Bunun üzerine Hız. Âişe usturayı alıp attı ve “Allah'ın Rasülü (s.a.s) uğursuzluk düşüncesini çirkin görür ve bundan nefret ederdi” diyerek bu davranışı yasakladı.

(Buhâri, el-Edebu'l müfred 314).

Haram kazanç yollarından olan rüşvet ve hükmü nedir?

Dinimizde rüşvet yolu ile kazanmak, mülk edinmek haramdır. Rüşvet, toplumu felakete götüren büyük haksızlıklara ve zulme neden olan hastalıktır. Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: “Aranızda birbirinizin mallarını haksız yere yemeyin. İnsanların mallarından bir kısmını bile bile, günaha girerek yemek için onları yetkililere (rüşvet olarak) vermeyin.” (Nisa 4/29.)

Fert ve cemiyet haklarına tecavüz olan Rüşvet hakkında Peygamberimiz şöyle buyururlar: “(Şahıslara ve cemiyete ait olan hakları zimmete geçirmek için) rüşvet alana, verene ve vasiya olana Allah lanet etsin.” (C. Sağır, Harfül-lâm. 2/124.)

Rüşvet; toplumları felakete götüren, birlik ve kardeşlik duygularını kökünden sarsan, güven duygusunu zedeleyen çirkin davranışlardan biridir. Kendisinin Allah tarafından her yerde görüldüğüne ve bir gün mutlaka hesaba çekileceğine inanan insanların hayatlarında bu tür olumsuz davranışlara rastlanmaz.

AYET-İ KERİME VE MEALİ

وَالَّذِينَ تَبَوَّءُوا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا
يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِمَّا أُوتُوا وَيُؤْثِرُونَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ
بِهِمْ حَصَاصَةٌ وَمَنْ يُوَقِّ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

“Onlardan (muhacirlerden) önce o yurda (Medine’ye) yerleşmiş ve imanı da gönüllerine yerleştirmiş olanlar, hicret eden verilenlerden dolayı içlerinde bir rahatsızlık duymazlar.

Kendileri son derece ihtiyaç içinde bulunsalar bile onları kendilerine tercih ederler.

Kim nefsinin cimriliğinden, hırsından korunursa, işte onlar kurtuluşa erenlerin ta kendileridir.”

Haşr 59/9.

HADİS-İ ŞERİF VE MEALİ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: لَا يَنْبَغِي لِلْمُؤْمِنِ أَنْ يُذِلَّ نَفْسَهُ قَالُوا:
وَكَيْفَ يُذِلُّ نَفْسَهُ؟ قَالَ: يَتَعَرَّضُ مِنَ الْبَلَاءِ لِمَا لَا يُطِيقُهُ

Rasûlullah (s.a.s), “Mümin kişiye nefsini küçük düşürmesi yaraşmaz.” buyurdu. Bunun üzerine,
“Kişinin nefsini küçük düşürmesi nasıl olur?” diye sordular. Rasûlullah (s.a.s) şöyle buyurdu:

“Gücünün yetmediği işlere kalkıştığı için birçok belaya duçar olur.”

(İbn Mâce, Fiten 21).

Haram kazanç yollarından olan hileli ticaret ve eksik tartıp ölçmenin hükmü nedir?

Süte su, zeytinyağına çiçek yağı katmak ve bayatı tazeye karıştırmak gibi yollarla hileli mal satmak haramdır. Ayrıca reklâm edilen vasıfta olmaksızın mal üretip satmak da haramdır. Peygamberimiz: “Her kim bize hile yapar, (karıştırılmış mallarla bizi) aldatırsa, bizim yaşayışımız üzerinde yaşayanlardan değildir.” (R. Salihin ve Ter.3/160.) buyurmuşlardır. Mal satarken eksik tartmak, eksik ölçmek gibi yollarla da kazanç sağlamak haramdır. Muttafifin sûresinde Rabbimiz şöyle buyurur: “Ölçekte ve tartıda hile yapanların vay haline. Onlar, insanlardan ölçekle aldıkları zaman haklarını tastamam alanlar, insanlara ölçekle yahut tartıyla verdikleri zaman ise eksiltenlerdir. Sahiden onlar, âlemlerin Rabbi (olan Allah’ın huzurunda muhakeme olunmak) için, insanların (kabirlerinden) kalkacağı kıyamet gününde, tekrar dıriltileceklerini sanmıyorlar mı?” (Mütaffifûn, 1-6)

AYET-İ KERİME VE MEALİ

وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا

“Hakkında kesin bilgi sahibi olmadığın şeyin peşine düşme.
Çünkü kulak, göz ve kalp, bunların hepsi ondan sorumludur.”

İsra 17/36.

HADİS-İ ŞERİF VE MEALİ

كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: اَللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ قَلْبٍ لَا يَخْشَعُ وَمِنْ دُعَاءٍ لَا يُسْمَعُ وَمِنْ نَفْسٍ لَا تَشْبَعُ وَمِنْ عِلْمٍ لَا يَنْفَعُ أَعُوذُ بِكَ مِنْ هَؤُلَاءِ الْأَرْبَعِ

Rasûlullah (s.a.s) şöyle dua ederdi: “Allah’ım! Huşû duymayan kalpten, kabul edilmeyen duadan, doymayan nefisten ve fayda vermeyen ilimden sana sığınırım.

Bu dört şeyden sana sığınırım.”

(Tirmizi, Deavât 68).

Haram kazanç yollarından olan faiz ve hükmü nedir?

Malların gerçek sahibi Allah'tır. İnsan, Rabbimizin lütfu ile faydalanma hakkına sahip kılınmıştır. Müslüman ferdi ve ailevi ihtiyaçlarını karşılamak ve cemiyetin muhtaç kesimine yardım edebilmek için Allah'ın meşrû-helâl kıldığı yollardan mal kazanmaya çalışacaktır. Zira Mevlâmızın haram kıldığı yollara girmek, dünyada sömürü ve zulme, âhirette ilâhî azaba götürür. Peygamberimiz bu gerçeği şöylece açıklar: “Haramla beslenen vücut (Cennete girmez.) Ona ancak ateş yaraşır.” (M. Mesabih, Hn.2787; K. Hafâ, Hn. 2632.)

İslâm Dini, faizi ve girdiği bütün kazanç yollarını gayr-ı meşru ilan etmiş ve yasaklamıştır. Çünkü: “.. Allah ticareti helal, faizi haram kılmıştır.” Dinimiz faizi alanları, verenleri ve faiz işlemlerini yürütenleri Peygamberimizin diliyle lânetlemiştir. Faizcileri ve iktisadî hayatın faiz üzerinde kurulup yaşatılmasını tasvip edenleri Allah'a ve Peygamber'ine, öz ifadeyle İslâm Dini'ne harp ilân eden toplum zalimleri olarak vasıflandırmıştır. Bakara Suresi'nde Rabbimiz şöyle buyurur: “Ey Müminler! Allah (in emirleri ve yasakların)'a aykırılıktan sakının. Eğer iman ediyorsanız anaparanızı alıp getireceği faizi bırakın. Yok eğer faizi terk etmezseniz Allah'a ve Peygamberine karşı savaş açtığınızı bilin. Ne (faiz alarak) zulmediniz. Ne de (faiz verici olarak) zulme uğrayınız.” (Bakara 2/ 278-279.)

AYET-İ KERÎME VE MEALİ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَامُ رِجْسٌ
مِّنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

“Ey iman edenler! (Aklı örten) içki (ve benzeri şeyler), kumar, dikili taşlar ve fal okları ancak, şeytan işi birer pisliktir. Onlardan kaçının ki kurtuluşa eresiniz.”

Maide 5/90.

HADÎS-İ ŞERÎF VE MEALİ

مَا أَسْكَرَ كَثِيرُهُ فَقَلِيلُهُ حَرَامٌ

“Çoğu sarhoşluk veren şeyin azı da haramdır.”

(Ebû Dâvûd, Eşribe 5; Tirmizî, Eşribe 3.)

Haram kazanç yollarından olan İçki, Kumar, Zina ve hükmü nedir?

İslâm Dini, alkollü içkileri ve uyuşturucu maddeleri yasaklamıştır. Bu maddelerin içimi haram kılındığı gibi imali, alım ve satımı da haramdır. Kesinlikle kazanç vasıtası yapılamaz. Çünkü Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmuşlardır: “İçki içilmesini yasaklayan Allahü Zülcelâl, içkinin alım ve satımını da haram kılmıştır.” (Müslim Hn.930)

Dinimiz zîna fiilini ve zinaya yönettici girişimleri yasaklamıştır. Bu sebeple, İslâm Toplumunda, şehvî arzuları kamçıl原因an eğlence yerleri açılmaz, müstehcen filmler hazırlanmaz ve oynatılmaz. Ahlâk dışı duyguları geliştiren, cinsel anarşiyi körükleyen kitaplar bastırılmaz ve satılmaz. Bu vasıftaki eserler de sahneye konulamaz.

Nûr Sûresi'nde Rabbimiz şöyle buyurur. “Çirkin iş ve sözlerin mü'minlerin arasında yayılmasını arzu edenler (yok mu?) Onlara dünyada da ahirette de pek acıklı bir azab vardır. (Yasakladıklarının iç yüzünü) Allah bilir Siz bilmezsiniz.” (Nur 24/19.)

AYET-İ KERİME VE MEALİ

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ إِنَّمَا الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ رَسُولُ اللَّهِ وَكَلِمَتُهُ أَلْفَاهَا إِلَى مَرْيَمَ وَرُوحٌ مِنْهُ فَأَمِنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَلَا تَقُولُوا ثَلَاثَةٌ انْتَهُوا خَيْرًا لَكُمْ إِنَّمَا اللَّهُ إِلَهٌ وَاحِدٌ سُبْحَانَهُ أَنْ يَكُونَ لَهُ وَلَدٌ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا

“Ey Kitab ehli! Dininizde sınırları aşmayın ve Allah hakkında ancak hakkı söyleyin. Meryemoğlu İsa Mesih, ancak Allah'ın peygamberi, Meryem'e ulaştırdığı (emriyle onda var ettiği) kelimesi ve kendisinden bir ruhtur. Öyleyse Allah'a ve peygamberlerine iman edin, “(Allah) üçtür” demeyin. Kendi iyiliğiniz için buna son verin. Allah ancak bir tek ilahdır. O çocuk sahibi olmaktan uzaktır. Göklerdeki her şey, yerdeki her şey onunundur. Vekil olarak Allah yeter.”

Nisa 4/171.

HADİS-İ ŞERİF VE MEALİ

لَا تُظْرُونِي كَمَا أَطْرَتِ النَّصَارَى ابْنَ مَرْيَمَ، فَإِنَّمَا أَنَا عَبْدُهُ فَاقُولُوا عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ

“Hristiyanların Meryem oğlunu (İsa'yı) övmekte aşın gittikleri gibi siz de beni övmeye aşırılık göstermeyin. Şüphesiz ki ben Allah'ın kuluyum. Onun için bana 'Allah'ın kulu ve resulü' deyin.”

(Buhari, Enbiya, 48)

Haram kazanç yollarından olan Karaborsacılık (İhtikâr) ve hükmü nedir?

İslâm Dini, karaborsacılığı haram kılmıştır. Peygamberimiz: “Karaborsacılık yapan mel’undur.” (M. Mesâbih, Hn.2893.) buyurmuşlardır. Ticarî ve sınaî hürriyetini baltalayan, halkı sömüren karaborsacılık, kazanç yolu değildir. Kâr ve aşırı kazanç hırsı yüzünden halkın ihtiyaç maddeleri üzerinde karaborsacılık yapmak mü’mini toplum mütecevizi kılacak bir günahtır. Aleyhine dava açılacak bir suçtur.

“Karaborsacılık yapan hata edicidir.” (M. Mesâbih, Hn 2892) buyuran Peygamberimiz, diğer bir hadislerinde şöyle buyurmuştur: “Fiyatını arttırmak gayesiyle bir gıda maddesini kırk gün ihtikâr eden kimse, Allah’dan uzaklaşır. Allah da ondan uzaklaşır.” (M. Mesâbih, Hn, 2896)

Görülüyor ki, haram kılınan yollarla kazanç temin etmek için cemiyete zarar veren, umumi menfaatleri çiğneyerek fertleri zaruretlere düşüren kimse, gerçek bir Müslüman değildir.

İslam’da karaborsanın yasak olması Müslümanlara ve bütün insanlara zararlı olduğu içindir. Çünkü gıda maddeleri, insanların ve hayvanların yaşayabilmesi için lâzımdır. Bir kişi alıp saklayınca başkaları alamaz. Bu, sanki çeşme suyunu saklayıp, herkesi susuz bırakmaya benzer. İnsanlara lâzım olan her şeyde ihtikar (karaborsa) haramdır. Meselâ lüzumlu ilâçları da saklayarak karaborsacılık yapmak haramdır.

ÂYET-İ KERİME VE MEALİ

مَا الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ إِلَّا رَسُولٌ، قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ، وَأُمُّهُ صِدِّيقَةٌ، كَانَا يَأْكُلَانِ الطَّعَامَ، أَنْظِرْ كَيْفَ نُبَيِّنُ لَهُمُ الْآيَاتِ، ثُمَّ أَنْظِرْ أَنِّي يُؤْفِكُونَ

“Meryem’in oğlu Mesih (İsa), sadece bir peygamberdir. Ondan önce de peygamberler gelip geçmiştir. Anası da dosdoğru bir kadındır. Her ikisi de yemek yerlerdi. Bak onlara ayetleri nasıl açıklıyoruz. Sonra yine bak nasıl yüz çeviriyorlar!”

Mâide, 5/75.

HADİS-İ ŞERİF VE MEALİ

أَنَا أَوْلَى النَّاسِ بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ،
وَالْأَنْبِيَاءِ إِخْوَةٌ لِعَلَاتٍ، أُمَّهَاتُهُمْ شَتَّى وَدِينُهُمْ وَاحِدٌ

“Ben dünyada ve ahirette Meryem oğlu İsa’ya insanların en yakın olanıyım. Peygamberler, ataları bir, anneleri ayrı kardeşler. Dinleri ise tektir.”

(Buhari, Enbiya, 48.)

Piyango bileti caiz midir?

“Taraflardan birisinin kazanıp diğersinin kaybetmesi esasına dayalı bütün şans oyunları kumar kapsamında değerlendirilip haram kılınmıştır. Zira bir taraf kaybederken, diğers taraf da hak etmeden kazanmaktadır. Buna göre şans faktörüne dayalı olan piyango, toto, loto, iddia, müşterek bahis, ganyan gibi tertip ve oyunlar da kumardır ve haramdır. Bu tür kumarların, geniş kitlelerin iştirak etmesi sebebi ile zararı daha da yaygın olmaktadır. Bu tür oyunların hasılatından bazı kuruluş ve hayır kurumlarının yararlanması, onları meşru hale getirmes ve haramlık hükmünü değıştirmez. Bu yollardan birisiyle elde edilen kazançlar, sevap beklenmeyerek yoksullara veya hayır kurumlarına verilmelidir. Zira Hz. Peygamber bu tür haram kazançların harcanmasının ve sadaka olarak verilmesinin mümkün olmayacağını haber vermiştir.”

AYET-İ KERİME VE MEALİ

قُلْ آمَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ عَلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ
وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَالنَّبِيُّونَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ
بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ

“De ki: Biz, Allah’a, bize indirilene, İbrahim, İsmail, İshak, Yakup ve Yakup oğullarına indirilenlere, Musa, İsa ve (diğer) peygamberlere Rableri tarafından verilenlere iman ettik. Onları (inanma bakımından) birbirinden ayırt etmeyiz. Biz ancak O’na teslim oluruz.”

Âl-i İmran, 3/84.

HADİS-İ ŞERİF VE MEALİ

مَا مِنَ الْأَنْبِيَاءِ نَبِيٍّ إِلَّا أُعْطِيَ مَا مِثْلُهُ آمَنَ عَلَيْهِ الْبَشَرُ، وَإِنَّمَا كَانَ الَّذِي
أُوتِيَتْ وَحِيًّا أَوْحَاهُ اللَّهُ إِلَيَّ، فَأَرْجُو أَنْ أَكُونَ أَكْثَرَهُمْ تَابِعًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ

“Hiçbir peygamber yoktur ki, insanların inanmaları için kendisine mucizeler verilmiş olmasın. Bana verilen ise Allah’ın vahyettiği vahiy (Kur’an-ı Kerim)’dir. Bu sayede ben kıyamet günü ümmeti en çok olan peygamber olacağımı ümit ediyorum.”

(Buhari, İtisam, 1.)

Gayr-i meşru yolla sağlanan kazançtan zekât vermek gerekir mi?

Gayrimeşru yolla sağlanan kazancın sahibi belli ise, bu kazancın sahibine iade edilmesi; belli değil ise, karşılığında sevap beklemeksizin yoksullara veya hayır kurumlarına verilerek elden çıkarılması gerekir (Serahsî, el-Mebsût, XII, 172). Bu itibarla, gayrimeşru yolla elde edilen kazancın tamamı ya sahibine iade edilerek veya hayır yolunda harcanarak elden çıkarılacağından, zekâtının verilmesi söz konusu değildir.

AYET-İ KERİME VE MEALİ

وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِمَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ
النَّبِيِّينَ عَلَى بَعْضٍ وَآتَيْنَا دَاوُودَ زَبُورًا

“Rabbin, göklerde ve yerde olan herkesi en iyi bilendir. Gerçekten biz, peygamberlerin kimini kiminden üstün kıldık; Davud’a da Zebur’u verdik.”

İsra, 17/55.

HADİS-İ ŞERİF VE MEALİ

أَنَا أَوَّلُ النَّاسِ خُرُوجًا إِذَا بُعِثُوا، وَأَنَا خَطِيبُهُمْ إِذَا وَفِدُوا، وَأَنَا مُبَشِّرُهُمْ إِذَا
أَيَسُوا، لِيُؤَيِّدَ يَوْمَئِذٍ بِيَدِي، وَأَنَا أَكْرَمُ وَلَدِ آدَمَ عَلَى رَبِّي وَلَا فَخْرَ

“İnsanların mahşer yerine çıkarılacakları gün kabrinden ilk çıkarılacak olan benim. İnsanların Allah’a vardıkları zaman hatipleri benim. Onların her şeyden ümidlerini kestikleri zaman müjdeleyici benim. Hamd sancağı o gün benim elimdedir. Rabbimin yanında ademoğullarının en değerlisi benim. Bunları övünmek için söyleniyorum.”

(Tirmizî, Menâkıb 1).

Haram yolla elde edilen kazançla yapılan hac geçerli midir?

İslam dini kişilerin meşru işlerle uğraşmalarını ve geçimlerini helal yollardan elde etmelerini ister. Buna rağmen gayr-i meşru yolla bir kazanç elde edilmiş ve bu kazancın sahibi belli ise, bunun sahibine iade edilmesi; belli değil ise, karşılığında sevap beklenmeksizin yoksullara veya hayır kurumlarına verilerek elden çıkarılması gerekir (Serahsi, el-Mebcut, II, 112). Bu itibarla, gayr-i meşru yolla elde edilen para ile hac etmek uygun değildir. Asıl olan, ibadetlerin helal parayla yapılmasıdır. Ancak, gayr-i meşru kazancın sorumluluğundan kurtulmak için, bu malı yoksullara veya hayır kurumlarına vererek elden çıkarması ve bir daha işlememek üzere tövbe etmesi gerekir (Kasani, Bedaiu's-Sana'i, II, 130; İbn Nüceym, el-Bahru'r-Raik, I, 283).

AYET-İ KERİME VE MEALİ

وَلَنْ تَرْضَىٰ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَىٰ حَتَّىٰ تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ قُلْ إِنَّ هُدَىٰ اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ الَّذِي جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ

“Sen dinlerine uymadıkça ne Yahudiler ve ne de Hıristiyanlar asla senden razı olmazlar. De ki: “Allah’ın yolu asıl doğru yoldur.” Sana gelen ilimden sonra, eğer onların arzu ve keyiflerine uyacak olursan, bilmiş ol ki, Allah’tan sana ne bir dost ne bir yardımcı vardır.”

Bakara 2/120.

HADİS-İ ŞERİF VE MEALİ

مَنْ تَشَبَهَ بِقَوْمٍ فَهُوَ مِنْهُمْ

“Kim bir topluluğa benzemeye çalışırsa o onlardandır.”

(Ebû Dâvûd, Libâs 5.)

Müslümanın genel hayat tarzı nasıl olmalıdır?

Yüce İslam dininin mensubu olan her bir Müslüman, Allah ve Rasûlü'nün emri doğrultusunda bir hayat anlayışı benimsemelidir. Bir başka deyişle, yemesinden içmesine, oturmasından yürümesine, üzüntüsünden sevincine kadar her şeyi İslami olmalıdır. Hz. Peygamber bu noktaya oldukça dikkat ederdi. Örneğin müşrikler saçlarını uzatacak olsa O kısaltır, onlar kısaltacak olsa Peygamberimiz uzatırdı. Her halinde Allah Rasûl-ü başkalarına benzemekten itina ederdi. Efendimiz, müslümanın Müslüman gibi olmasını ister, başka toplumlara benzemeye çalışanların onlardan olacağını ifade ederdi. Zira inanan bir kul için İslam dini her noktada yeterlidir. İslam dinin sınırları kâfidir. Başka dinlerin adetlerini, yaşayışlarını taklit etmek kamil bir müslümana yakışmaz. Müslüman, bilim ve teknolojide herkesten istifade ederken tavır ve davranışlarının hal ve hareketlerinin yabancılaşmasına müsaade etmemelidir.

AYET-İ KERÎME VE MEALİ

قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ
إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ

“De ki: Ey kendilerine haksızlık edip ölçüyü aşan kullarım! Allah’ın rahmetinden ümidinizi kesmeyin. Çünkü Allah elbette bütün günahları bağışlar ve gerçekten O, çok bağışlayan, çok merhamet edendir.”

Zümer, 39/53.

HADÎS-İ ŞERÎF VE MEALİ

التَّائِبُ مِنَ الذَّنْبِ كَمَنْ لَا ذَنْبَ لَهُ

“Günahlarından tövbe eden hiç günah işlememiş gibidir.”

(İbn Mâce, Zühd 30.)

Günahından tövbe edenin durumu nedir?

İnsan, yaratılışı gereği olarak günahtan kurtulamıyor, bu bir gerçektir. Fakat insanın kalbi bu günahtan dolayı sızlasın, ruhunda pişmanlık duysun, hemen Allah'a yönelsin. Günahının bağışlanmasını ve örtülmesini dilesin, daha tövbe imkanları elde iken günahlardan kurtulmaya çalışsın. Allahu Teala Hazretleri buyuruyor: "Ey müminler! Hepiniz Allah'a tövbe ediniz ki, kurtulasınız." Resulü Ekrem Efendimiz de: "Günahından tevbe eden, günah işlememiş kimse gibidir," buyurmuştur. Artık bizim görevimiz, günahlarımızdan dolayı, için için yanarak hakka dönmek ve istiğfarın başı denilen şu mübarek cümle ile Hak Teala Hazretlerinden tövbe ve istiğfar ederek, af ve kerem dilemektir. "Hayy olan, Kayyûm olan, kendisinden başka bir İlâh bulunmayan Yüce Allah'tan mağfiret dilerim."

Ya Rabbi! Bizi uyandır, bizim dualarımızı ve tövbelerimizi kabul buyur, amin...